



KRÓLOWA ANIOŁÓW

Wietrzo, 19.08. 2001 Nr 33 (289)

FAMILIARIS COSORTIO

Jan Paweł II

Powszechne powołanie do świętości jest skierowane również do małżonków i rodziców chrześcijańskich: określone w sprawowanym sakramencie zostaje przełożone na konkretny język rzeczywistości życia małżeńskiego i rodzinnego. Stąd rodzi się łaska i wy-móg autentycznej i głębokiej *duchowości małżeńskiej i rodzinnej*, która będzie czerpała natchnienie z motywów stworzenia, przymie-rza, Krzyża, zmartwychwstania i znaku, nad którymi niejednokrot-nie zastanawiał się Synod. Małżeństwo chrześcijańskie, jak wszyst-kie sakramenty, których celem „jest uświęcenie człowieka, budo-wanie mistycznego Ciała Chrystusa, a wreszcie oddawanie czci Bogu”, samo w sobie jest aktem liturgicznego uwielbienia Boga w Je-zusie Chrystusie i w Kościele: sprawując ten sakrament, małżonko-wie chrześcijańscy wyznają Bogu swoją wdzięczność za udzielony im wzniosły dar, którym jest to, że w swym życiu małżeńskim i ro-dzinnym mogą przeżywać miłość samego Boga do ludzi i miłość Pana Jezusa do Kościoła, Jego oblubienicy. Jak z sakramentu wy-pływa dar i zobowiązanie małżonków, ażeby co dzień żyli otrzyma-nym uświęceniem, tak też z tegoż sakramentu pochodzą łaska i mo-ralny obowiązek przemiany całego ich życia w nieustanną „ofiarę duchową”. Również do małżonków i rodziców chrześcijańskich, zwłaszcza w odniesieniu do właściwych im spraw ziemskich i do-czesnych, stosują się słowa wypowiedziane przez Sobór: „W ten sposób i ludzie świeccy, jako zbożnie działający wszędzie czciciele Boga, sam świat Jemu poświęcają”.

Małżeństwo a Eucharystia

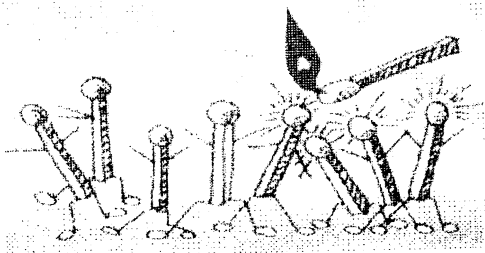
57. Zadanie uświęcenia rodziny chrześcijańskiej ma swe pierw-sze źródło w chrzcie świętym, znajduje zaś swój najpełniejszy wy-raz w Eucharystii, z którą chrześcijańskie małżeństwo jest we-wnętrznie związane. Sobór Watykański II pragnął zwrócić uwagę na szczególnie związek zachodzący między Eucharystią i małżeń-stwem, postanawiając, że „zwyczajnie małżeństwo należy zawierać podczas Mszy świętej”: odkrycie na nowo i pogłębienie tego związ-ku jest ze wszech miar konieczne, jeśli chce się zrozumieć i przeży-wać intensywniej łaski oraz pojąć zadania małżeństwa i rodziny chrześcijańskiej. Eucharystia jest samym źródłem małżeństwa chrześcijańskiego. Ofiara eucharystyczna bowiem uobecnia przy-mierze miłości Chrystusa z Kościołem, przypieczetowane Jego krwią na krzyżu. W tej właśnie ofierze Nowego i Wiecznego Przy-mierza małżonkowie chrześcijańscy znajdują korzenie, z których wyrasta, stale się odnawia i nieustannie ożywia ich przymierze mał-żeńskie. c.d.n.

ŻYCIE SŁOWEM ŻYCIA

SŁOWA PANA JEZUSA

Każdego więc/ kto tych słów moich słucha i wypełnia je/ można porównać z człowiekiem roztroprnym/ który dom swój zbudował na skale. Spadł deszcz/ wezbrały potoki/ zerwały się wichry i uderzyły w ten dom. On jednak nie runął/ bo na skale był utwierdzony.

Mt. 7, 24-25



DLACZEGO I JAK?

1. Co się kryje za określeniem Słowo Życia?

Słowo, Życia znaczy to samo co Pismo Święte albo Słowo Boże. Sw. Paweł w Liście do Filipian (2,16) i sw. Jan w swoim Pierwszym Liście (1,1) nazywają Biblię w ten sposób, aby podkreślić, że każde słowo pochodzące od Pana Boga zawiera w sobie życie i daje je, ponieważ jest w nim Duch Święty, który jest życiem Boga. Ten, kto słucha Słowa Bożego, przyjmuje życie, oczyszcza je i umacnia. Dzisiaj mówi się również o Słowie Życia w innym sensie, mianowicie wtedy, gdy chodzi o szczególną metodę, która pomaga ludziom żyć według Słowa Bożego. Określenie *Słowo Życia* jest używane i tłumaczone w tej książce w tym właśnie znaczeniu: jako konkretna praktyka (asceza), która pomaga we wprowadzeniu w życie według wiary.

2. Czy wybieranie pewnych fragmentów z Pisma św. nie prowadzi do sekciarstwa i do jednostronności w rozwoju wiary?

Jednym z elementów metody tutaj proponowanej jest to, że poszczególne osoby lub wspólnoty wybierają regularnie na krótsze lub dłuższe okresy (np. dzień, tydzień, miesiąc) pewne słowa z Pisma świętego. Jeżeli nad całością i równowagą tematów czuwają osoby doświadczone w życiu duchowym albo jeżeli grupa korzysta

z tekstów używanych w liturgii Kościoła (np. czytanie Ewangelii z najbliższej niedzieli), to nie grozi sekciarstwo. Także w zwykłej katechezie nie można równocześnie przekazać wszystkich tematów. Dopiero po pewnym czasie powstaje pełny obraz wiary i życia chrześcijańskiego. Najważniejsze jednak jest uznanie i przyjęcie kierownictwa Kościoła, który jest właściwym autorytetem w tłumaczeniu Słowa Bożego.

3. Czy nie jest sztuczne to, że podchodzimy do życia z wybranym już z góry fragmentem Pisma św. ? Czy nie powinniśmy raczej odczytywać woli Bożej patrząc na konkretne wydarzenia i potrzeby wokół nas?

Praktykę życia Słowem Życia można porównać z gimnastyką: jeżeli ktoś rano lub w ciągu dnia wykonuje ćwiczenia gimnastyczne, to też wyglądają one sztucznie. A jednak taka systematyczna i kontrolowana "przesada" jest wskazana i potrzebna, aby organizm mógł przez cały dzień normalnie funkcjonować.

Praktyka Słowa Życia przygotowuje człowieka do tego, aby zawsze mógł odczytać wolę Bożą i reagować z większą gotowością i siłą. Wybieranie konkretnego hasła, pisanie go na kartce i umieszczanie na widocznym miejscu - takie i podobne "sztuczności" pomagają w tym, aby zawsze być gotowym odczytywać wolę Bożą również w niespodziankach życia.



Dziś tj. 19.08.2001 r NIE-DZIELA 20 zw. □ W sierpniu nadal, od wtorku codziennie Msza św. o godz. 20.30 a po niej, Apel Jasnogórski i Różaniec o trzeźwość Narodu. □ Dziś i jutro Apel o godz. 21.00 bez kapłana □ W przyszłą niedzielę Uroczystość NMP Częstochowskiej.



W tym tygodniu za łaskę chrztu świętego dziękują : 20.08 Tadeusz Bogacz, Małgorzata Bossekota; 24.08 Dawid Michalak, Małgorzata Szczepanik



Za łaskę sakramentu małżeństwa dziękują w rocznicę jego ślubu: 20.08 Michalina i Jan Soliński, Zdzisława i Zbigniew Sosiński.



W rocznicę śmierci polecamy miłosierdziu Bożemu zmarłych: 20.08 + Hieronim Longawa; 21.08 + Helena Bochenska; 22.08 + Zofia Piotrowska; 23.08 + Stefania Bek; 25.08 + Edwarda Głowa, + Bronisława Szopa; 26.08 + Franciszek Zajchowski
Wieczne odpoczywanie racz, im dać Panie!

Za sprzątnięcie w kościele : . Bóg zapłać!

Msze św.

1. pon. 20.08.....2. wt. 21.08 + Edward Wójtowicz **3. śr 22. 08.+** Zofia Piotrowska **4. czw. 23. 08** + Helena i Stanisław Czaja **5. piąt. 24. 08** + Jadwiga Krowicka **6. sob. 25. 08** + Bronisław Szopa . **7.n. 26.08** + Genowefa i Katarzyna Kozubal

Ofiara na pomoc ofiarom powodzi!

Donosimy wam, bracia, o łasce Bożej, jakiej dostąpiły Kościoły Macedonii, jak to w dotkliwej próbie ucisku uradowały się bardzo i jak skrajnie ich ubóstwo zajaśniało bogactwem prostoty. Według możliwości, a nawet - zaświadczam to - ponad swe możliwości okazały gotowość, ² nalegając na nas bardzo i prosząc o łaskę współdziałania w posłudze na rzecz świętych... Nie mówię tego, aby wam wydawać rozkazy, lecz aby wskazując na gorliwość innych,

wypróbować waszą miłość. ⁹ Znacnie przecież łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, który będąc bogaty, dla was stał się ubogim, aby was ubóstwem swoim ubogacić. Doprowadźcie teraz to dzieło do końca, aby czynne podzielenie się tym, co macie, potwierdzało waszą chętną gotowość... Nie o to bowiem idzie, żeby innym sprawiać ulgę, a sobie utrapienie, lecz żeby była równość. Teraz więc niech wasz dostatek przyjdzie z pomocą ich potrzebom, aby ich bogactwo było wam pomocą w waszych niedostatkach i aby nastąpiła równość według tego, co jest napisane: ¹⁵ Nie miał za wiele ten, kto miał dużo. Nie miał za mało ten, kto miał niewiele (2 Kor 8)

A: pokwitowanie dla wpłacającego

= 1 600,00 zł =

jeden tysiąc sześćset 0/100

nazwa wpłacającego:

Parafia Rzym.-Kat. św. Michała Archaniola

Wietrzno 25, 38-451 Równe k Dukli
tytułem: "Powódź"

nazwa odbiorcy:

CARITAS ARCHIDIECEZJI
PRZEMYSKIEJ

Grodzka 11, 37-700 Przemyśl

10701470- 42954- 2221-0100

Pekao SA I O. Przemyśl

podpis przejmującego

pobrano opłatę:



le

Zapowiedzi przedślubne:

Paweł Tomasz Korab s. Edwarda i Łucji Guzik ur. 5.06.1978 r w Krośnie st. wolnego zam. w Wietrznie
Magdalena Łukaszevska c. Jana i Marii Kozickiej ur. 17.05.1979 r w Brzozowie st. wolnego, zam. w Kobylanach, par. Kobylany.
Zap. II 19.08.2001

Piotr Pietruszka s. Lesława i Kaziemierza Piotrowskiej ur. 14.02.1976 r. w Krośnie st. wolnego, zam. Wietrzno 55
Jadwiga Kucharska c. Tadeusza i Barbary Pelczarskiej ur. w Krośnie. st. wolnego, zam. Wietrzno 161
Zap. II - 19.08.2001 r

List apostołski
Novo Millennio Ineunte
Ojca Świętego Jana Pawła II

do biskupów, duchowieństwa i wiernych na zakończenie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000

Do Biskupów, do Kapłanów i Diakonów, do Zakonników i Zakonnice oraz wszystkich Wiernych. c.d.

55. W tej perspektywie należy też patrzeć na wielkie wyzwanie *dialogu międzyreligijnego*, który będziemy nadal prowadzić w nowym stuleciu, zgodnie ze wskazaniami Soboru Watykańskiego II³⁹. W latach przygotowań do Wielkiego Jubileuszu Kościół starał się - także przez udział w spotkaniach o dużym znaczeniu symbolicznym - nawiązywać *otwarte relacje i dialog z przedstawicielami innych religii*. Dialog musi być kontynuowany. W warunkach daleko posuniętego pluralizmu kulturowego i religijnego, jakiego można się spodziewać w społeczeństwie nowego tysiąclecia, dialog ten jest potrzebny także po to, aby można było położyć trwałe fundamenty pokoju i oddalić złowieszcze widmo wojen religijnych, które stały się przyczyną rozlewu krwi w wielu okresach dziejów ludzkości. Imię jedyne Boga musi się stawać coraz bardziej tym, czym naprawdę jest - *imieniem pokoju i wezwaniem do pokoju*.

56. Dialog nie może się jednak opierać na obojętności religijnej, zaś my - chrześcijanie - mamy obowiązek prowadzić go, składając pełne świadectwo o nadziei, która w nas jest (por. 1 P 3,15). Nie powinniśmy się obawiać, że może uwłaczać tożsamości kogoś innego to, co w rzeczywistości jest *radosnym zwiastowaniem daru*, który przeznaczony jest dla wszystkich i który trzeba wszystkim proponować, okazując jak największy szacunek wolności każdego: daru objawienia Boga-Miłości, który «tak (...) umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał» (J 3,16). Cała ta rzeczywistość, jak to zostało podkreślone także w niedawnej deklaracji *Dominus Iesus*, nie może być przedmiotem swego rodzaju dialogicznych negocjacji, jak gdyby była dla nas jedynie kwestią opinii: jest bowiem łaską, która nappełnia nas radością, i nowiną, którą mamy obowiązek rozgłaszać. Kościół nie może zatem uchylać się od obowiązku prowadzenia misji wśród narodów, zaś podstawowym zadaniem *missio ad gentes* pozostaje głoszenie, że w Chrystusie, który jest «drogą i prawdą, i życiem» (J 14,6), ludzie znajdują zbawienie. Dialog międzyreligijny «nie może po prostu zastąpić przepowiadania, ale winien być ukierunkowany na przepowiadanie»⁴⁰. Obowiązek misyjny nie przeszkadza nam zresztą przystępować do dialogu *ze szczerą wolą słuchania*. Wiemy bowiem, że sam Kościół nie przestanie nigdy zgłębiać tajemnicy łaski, jej niezliczonych wymiarów i implikacji dla życia i dziejów człowieka, licząc na pomoc Pocieszyciela, Ducha prawdy (por. J 14,17), którego zadaniem jest właśnie prowadzić Kościół «do całej prawdy» (J 16,13).

Ta zasada stanowi fundament nie tylko nieustannej refleksji teologicznej nad prawdą chrześcijańską, ale także chrześcijańskiego dialogu z filozofiami, kulturami i religiami. Nierzadko Duch Boży, który «wieje tam, gdzie chce» (J 3,8), wzbudza także w powszechnym ludzkim doświadczeniu, mimo jego wielorakich sprzeczności, znaki swojej obecności, które pomagają samym uczniom Chrystusa głębiej rozumieć orędzie, którego są głosicielami. Czyż takiej właśnie postawy pokornego i ufego otwarcia nie przyjmował Sobór Watykański II, gdy starał się odczytywać «znaki czasu»⁴¹? Choć Kościół poddaje je starannemu i wnikliwemu rozeznaniu, aby dostrzec «prawdziwe znaki obecności lub zamysłów Bożych»⁴², uznaje zarazem, że nie tylko sam daje, ale także wiele «otrzymał od historii i ewolucji rodzaju ludzkiego». Taką postawę otwartości i zarazem uważnego rozeznania Sobór przyjął także w stosunku do innych religii. Naszym zadaniem jest iść wiernie za jego nauczaniem i wyznaczonym przez niego szlakiem.

W świetle Soboru

57. Jak wielkie bogactwo kryje się, drodzy Bracia i Siostry, we wskazaniach, które pozostawił nam Sobór Watykański II! Dlatego w ramach przygotowań do Wielkiego Jubileuszu zaleciłem Kościołowi, aby *zastanowił się, na ile nauka Soboru została przyjęta*⁴³. Czy to uczyniono? Konferencja, jaka odbyła się w Watykanie, była okazją do takiej refleksji; ufam, że podjęto ją w różnych formach we wszystkich Kościołach partykularnych. W miarę upływu lat teksty soborowe nie tracą wartości ani blasku. Konieczne jest, aby były należycie odczytywane, poznawane i przyswajane jako miarodajne i normatywne teksty Magisterium, należące do Tradycji Kościoła.